

Arrest

nr. 340 372 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, wordt op 19 januari 2026 aangetroffen in België.

Verzoeker wordt gehoord op 19 januari 2026.

Nazicht in SIS seining toont aan dat verzoeker door Zwitserland geseind staat "*onder NSIS CH20000016361490000 inzake strafbare feiten tegen de openbare orde en veiligheid (artikel 3 2018/1860).*" (administratief dossier, stuk 7).

Op 19 januari 2026 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 19.01.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: G.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: PRISHTINË

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft reeds sedert 26.04.2025 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene werd door Zwitserland onder nr NSIS CH20000016361490000 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene verklaart een Albanese vriendin in België te hebben en voor haar naar hier gekomen te zijn. Er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 08/25 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 08/25 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden of heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Betrokkene beweert sinds 08/25 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Kosovo”

Op 19 januari 2026 wordt aan verzoeker tevens een inreisverbod met een duur van twee jaar ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de schending van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 23 van het internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: BUPO-verdrag), de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn gezinsleven op het Belgisch grondgebied. Verzoeker voert aan dat hij in België een hecht gezinsleven heeft met zijn partner, mevrouw A.D. Mevrouw A.D. heeft recent een zware operatie ondergaan na kankerdiagnose en is afhankelijk van de zorgen en aanwezigheid van verzoeker. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen onderzoek

wordt gevoerd naar de vraag of er *in casu* een beschermenswaardig gezinsleven voorligt. Dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is, kan niet worden afgeleid uit het feit dat er geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend, zeker niet nu blijkt dat verzoeker de dag nadien de verklaring van wettelijke samenwoning zou afleggen. Verzoeker stelt dat blijkt dat hij en zijn partner een volledig dossier hebben samengesteld in functie van het afleggen van deze verklaring en dat, mocht er geen vrijheidsberoving hebben plaatsgevonden, deze verklaring ook daadwerkelijk was afgelegd. Verzoeker meent dat het recht om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen *mutatis mutandis* voortvloeit uit de artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO-verdrag, die het recht om te huwen waarborgen. Door het bevel en de tenuitvoerlegging ervan, wordt dit recht voor verzoeker onmogelijk gemaakt aangezien hij zich persoonlijk moet aanbieden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Verzoeker uit ook kritiek op de seining door Zwitserland.

Inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart een Albanese vriendin in België te hebben en voor haar naar hier gekomen te zijn. Er werd geen enkele aanvraag tot regularisatie of gezinshereniging ingediend bij de bevoegde instanties. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In het kader van de uitoefening van zijn hoorrecht verklaarde verzoeker op 19 januari 2026 dat hij zijn vrouw (vriendin) via het internet ontmoet heeft en daarom in België is. Hij heeft geen asielaanvraag ingediend en wil morgen trouwen. Zijn vriendin is Albanese en verblijft in België (administratief dossier, stuk 4). Verzoeker heeft geen enkele verklaring afgelegd over de gezondheidstoestand van zijn vriendin en legt in dit verband ter zitting evenmin stukken voor.

De beoordeling of er sprake is van een gezinsleven is een feitenkwestie. Uit de verklaringen van verzoeker (zoals hierboven weergegeven) blijkt niet dat verzoeker een gezinsleven heeft in België. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de identiteitskaart van zijn Belgische vriendin, een stuk in het Kosovaars en een afspraakbevestiging voor wettelijk samenwonen op 21 november 2025, die verzoekers vriendin zelf gewijzigd heeft naar 20 januari 2026. Verzoeker verschaft hiermee echter geen enkele informatie over hoelang hij en zijn vriendin elkaar al zouden kennen, of ze al feitelijk samenwonen, etc... Het loutere voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, kan geenszins volstaan als bewijs van een effectief gezinsleven. Verzoeker verschaft te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat hij een werkelijk gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeker een werkelijk gezinsleven onderhoudt in België, *quod non*, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn (vermeend) gezinsleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker, die nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België en aldus wist dat hij een gezinsleven ontwikkelde tijdens illegaal verblijf, maakt dan ook *prima facie* niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat die erin zou bestaan het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief op grond van artikel 8 van het EVRM niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.6. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. DE SMET